

VOLKSUNIE VROUWEN (vU Vrouwen), vereniging van vrouwelijke leden van de Volksunie (VU).

Na de Tweede Wereldoorlog organiseerden Vlaamsgezinde vrouwen zich in de **Vrouwenbeweging voor Amnestie** (VBA, ontstaan op 9 oktober 1953) en in de Volksunie-Vrouwenafdelingen (VUVA, ontstaan op 5 april 1957). Toen de activiteiten van beide verenigingen in 1958/1959 zogoed als stilvielen, werden de meeste vrouwen lid van de vU. Na een decennium van inactiviteit kwamen de vrouwelijke vU-leden van het arrondissement Gent-Eeklo vanaf 1972 regelmatig samen. Ze wilden de vU 'aantrekkelijker' maken voor het vrouwelijke kiespubliek, meer vrouwen betrekken bij de actieve partijpolitiek en de vU vertegenwoordigen op manifestaties die verband hielden met de vrouwenemancipatie.

Na de nationale verkiezingen van 1981 werden de vU Vrouwen opgericht. In tegenstelling tot de **Federatie van Vlaamse Vrouwengroepen** werkten de vU Vrouwen volledig binnen de partij. In eerste instantie eisten ze 25% van de verkiesbare plaatsen op de kieslijsten, later werd dat cijfer opgevoerd tot 50% of de plaatsen van eerste opvolger. Ook binnen de vU eisten ze de aanwezigheid van minstens 25% vrouwen in alle partijgeledingen. In 1986 werden de partijstatuten in die zin aangepast, maar in de praktijk liet vooral het aantal vrouwelijke kaderleden vaak te wensen over. **Jaak Gabriëls** zorgde er na zijn aantreden in september 1986 voor dat de vrouwen een groter aandeel kregen in de mandaten die aan de partij werden toegewezen (bijvoorbeeld in raden van beheer en adviescommissies). Hij maakte eveneens werk van de erkenning van de vU Vrouwen als volwaardig adviesorgaan binnen de partij en de financiering ervan door de partij. De toenmalige voorzitter, **Nora Tommelein**, werd door Ga-

brieuws opgenomen in het partijbestuur, zij het met slechts een raadgevende stem.

Vanaf 1995 zit Hildegard Callewaert de VU Vrouwen voor. De werking bestaat uit maandelijkse bijeenkomsten, waarop adviezen uitgewerkt worden in verband met actuele onderwerpen als familieplanning, nieuwe biotechnieken, kinderopvang en kinderrechten. De VU Vrouwen dienen regelmatig amendementen in bij het opstellen van congresstukken, vooral rond werkgelegenheid, geweld, de taakverdeling tussen de seksen enzovoort. Daarnaast zijn de VU Vrouwen vertegenwoordigd in de Nationale Vrouwenraad en in tal van werkgroepen in verband met vrouwenemancipatie en gelijke kansenbeleid.

LITERATUUR: N. Tommelein, 'Het verdriet van de vrouwen', in *Wij* (28 juni 1991), p. 12; – E. Flour en C. Jacques, *Bronnen voor de geschiedenis van de vrouwenbeweging in België. Repertorium van archieven (1830-1993)*, 1993.

NELE BRACKE